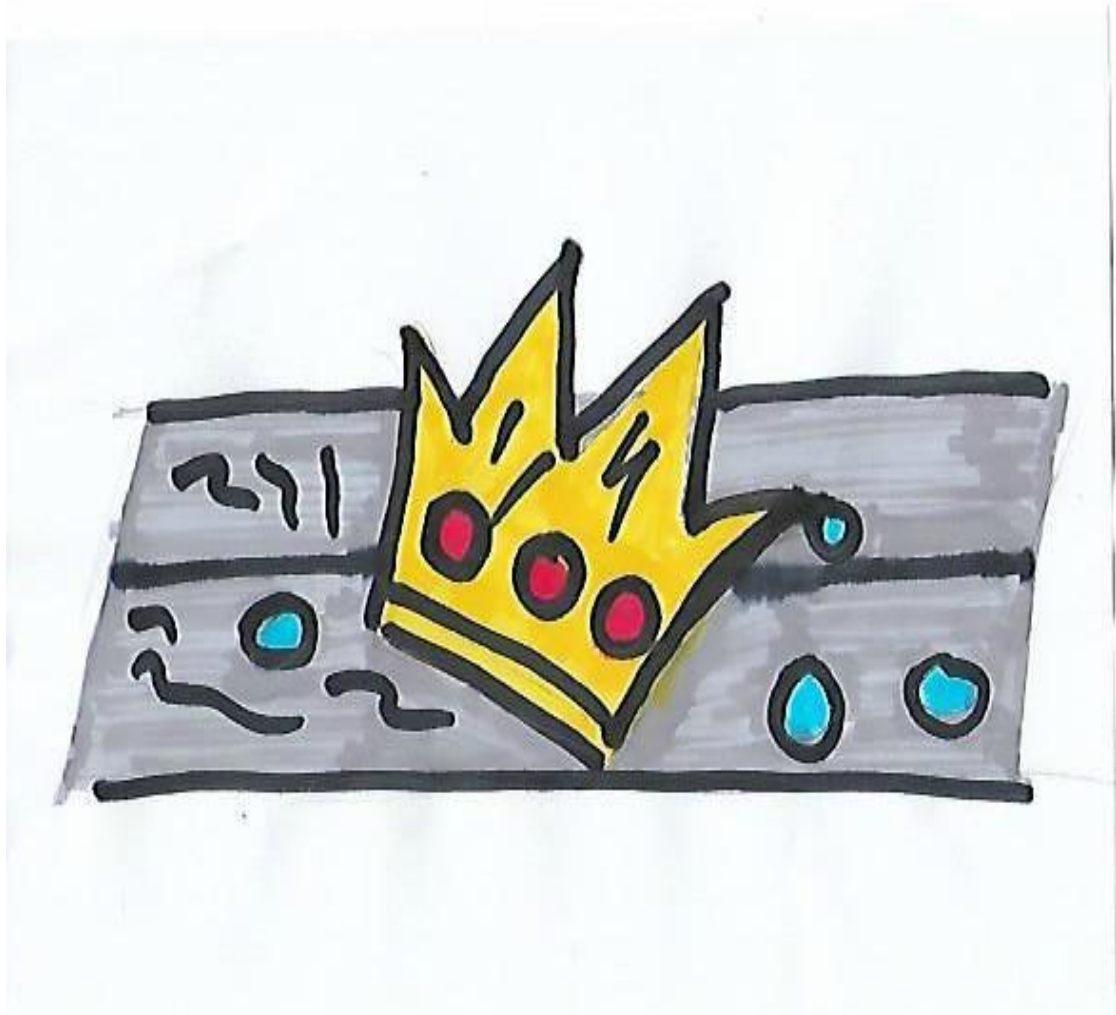

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ...

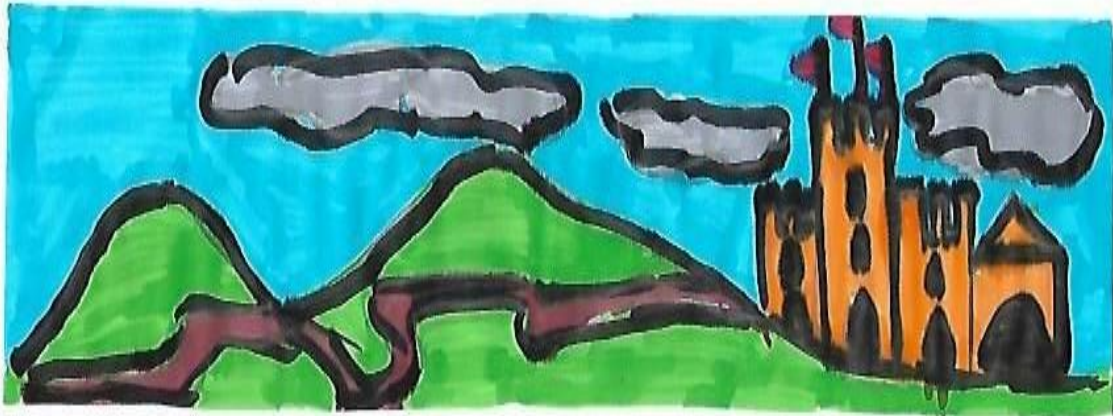
Ζέττα Χαριάτη

Πνευματικά δικαιώματα © (2020 Γεωργία Χαριάτη)

Εικονογράφηση: Ζέττα Χαριάτη

Επιμέλεια: Τάνια Δημητρακοπούλου

Ήταν κάπου, κάποτε, σε μια χώρα μακρινή (όχι και τόσο μακρινή) ένα παράξενο πριγκιπόπουλο. Έλεγαν πως ήτανε παιδί δράκων, αλλά δεν σιγουρευτήκαμε ποτέ γι' αυτό. Ούτε το ίδιο δεν ήξερε «πούθε κρατά η σκούφια του».

Παντελώς άγνωστο λοιπόν από πού ξεπήδησε. Ήτανε μικρό, πολύ μικρό, σχεδόν αόρατο, με αυτιά τεράστια και μυτερά προς τα πάνω, σαν ξωτικό, με μύτη χάλια, σουβλερή, όπως οι μάγισσες, ή καλύτερα, για να μην τρομάζουμε, σαν μυρμηγκοφάγος.

Δεν έστεκε πουθενά, χοροπηδούσε συνέχεια, έτρεχε, χωρίς σταματημό, άλλαζε διαρκώς θέση και του άρεσε να πηγαίνει από το ένα μέρος στο άλλο. Έτσι όπως ήταν κακομαθημένο και ενοχλητικό, δεν είχε καθόλου φίλους, δεν αγάπαγε κανέναν και δεν τον ήθελε κανείς.

Το μόνο συμπαθητικό πάνω του ήταν μια ολόχρυση κορώνα, που πήγαινε με τα μωβ μαλλιά του. Ήταν σκαλιστή, με πολύχρωμα πετράδια, ρουμπίνια και ζαφείρια. Καμάρωνε στον καθρέφτη, ώρες ολόκληρες την κορώνα του και καυχιόταν πως σαν αυτή δεν υπάρχει άλλη. Του μπήκε λοιπόν η ιδέα, πως με τέτοια κορώνα, πρέπει να γίνει βασιλιάς, κυρίαρχος του κόσμου όλου. Να έχει εκατομμύρια υπηκόους να τον υπηρετούν.

Βγήκε, λοιπόν, από την κρυψώνα του και άρχισε να ψάχνει να βρει ποιους θα κυβερνήσει. Δεν κουράστηκε πολύ. Αρχικά μπήκε σε γραφεία και σε μέρη, που δούλευαν πολλοί μαζί. Είδε με

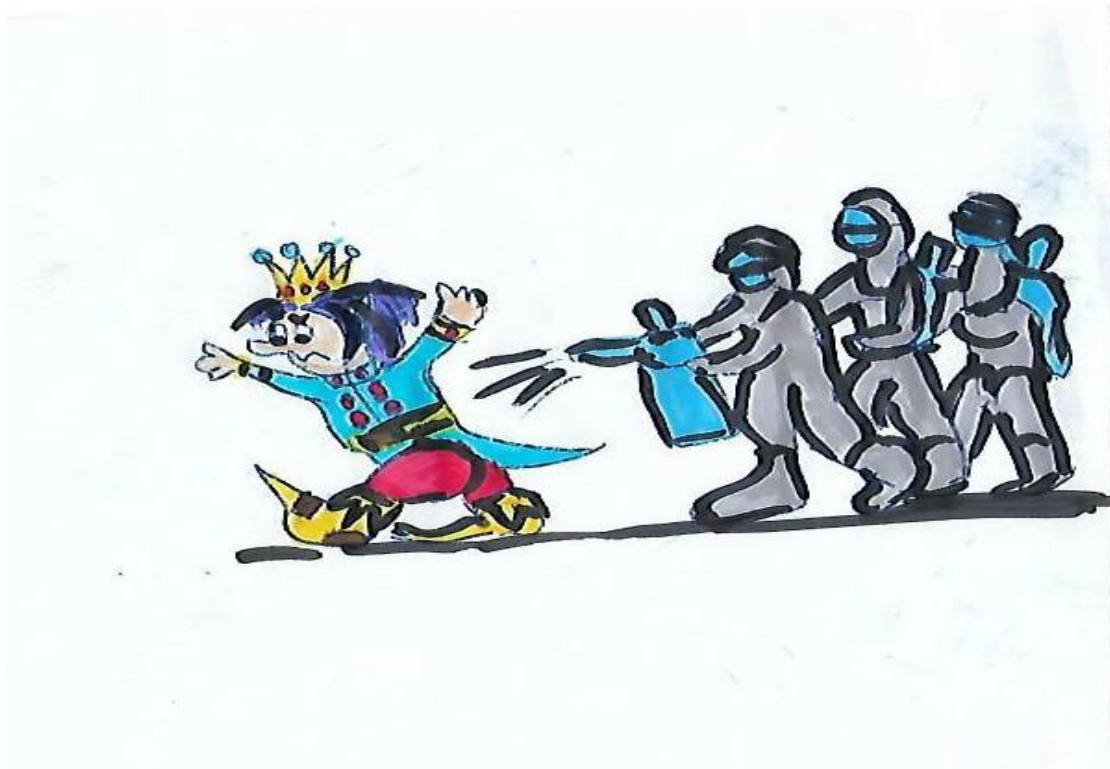
ζήλεια μεγάλες παρέες, που γελούσαν και διασκέδαζαν. Πέρασε από σχολεία και πλατείες που έπαιζαν φασαριόζικα παιδιά. Αλλά και τους δρόμους, γεμάτους ανθρώπους τους βρήκε. Όλοι πήγαιναν, ερχόντουσαν, μίλαγαν, διασκέδαζαν, ταξίδευαν, ευχαριστιόντουσαν. Τα παιδιά, βέβαια, δεν τα συμπαθούσε, ούτε και θα κατάφερνε να τα πιάσει. Θα έπανε, λοιπόν, όποιον μπορούσε, ή καλύτερα πολλούς – πολλούς μαζί.

Χωρίς να τον πάρουν ειδηση χώθηκε ανάμεσά τους. Τοίμησε κάμποσους με τη μουσούδα του, έβαλε τρικλοποδιά σε άλλους, τους έριξε κάτω και ξεκαρδίστηκε στα γέλια. Στο τέλος γράπωσε και μερικούς. Εκείνοι άπλωναν τα χέρια τους για βοήθεια, προσπαθούσαν να πιαστούν από τους διπλανούς τους, φίλους και γνωστούς. Άλλο που δεν ήθελε, το μικρό τερατάκι, τους τράβαγε, όπως ήτανε πιασμένοι σαν αλυσίδα, όλους μαζί. Τους έκλεινε στον πύργο του και τους έβαζε να δουλεύουν μέρα νύκτα. Να

τρίβουν, να γυαλίζουν την πολύτιμη κορώνα του, να κολλάνε τα ζαφείρια και τα ρουμπίνια, να μην παίρνουν ανάσα.

Υπέφεραν πολύ, όσους έπιανε στα δίχτυα τους. Και οι υπόλοιποι, τρέμανε από το φόβο τους. Στην αρχή μόνο, φοβόντουσαν. Μετά άρχισαν να θυμώνουν, να σκέφτονται τρόπους, πώς να τον πολεμήσουν. «Δεν θα του περάσει», είπαν.

Μπήκαν μπροστά κάποιοι τολμηροί, που ήξεραν τις συνήθειες του άγνωστου πρίγκιπα. Με τα λίγα όπλα που είχαν βάλθηκαν να τον κυνηγούν. Το μικρό τερατάκι ήταν παμπόνηρο και σβέλτο, ξεγλιστρούσε συνεχώς. Οργάνωσαν στρατό με περίεργες άσπρες στολές και με θάρρος και αυτοθυσία, τρύπωναν κρυφά στον πύργο του και απελευθέρωναν μερικούς από τους φυλακισμένους. Άρχισαν να ανακαλύπτουν καινούρια όπλα και να δυναμώνουν συνεχώς. Σκέφτηκαν «αφού με τα όπλα

δυσκολευόμαστε, θα τον νικήσουμε με το μυαλό». Και άρχισαν να καταστρώνουν ένα σχέδιο.

Θυμήθηκαν τα παιχνίδια που παίζουν τα παιδιά, κρυφτό, αλάτι χοντρό, σπίτι - σπιτάκι που κανείς δεν μπορεί να σε πειράξει όταν φωνάξεις «άσυλο», και αποφάσισαν «Πρέπει να μην πηγαίνουμε πουθενά, να κλείσουμε τα σχολεία, τα γραφεία και τα πάρκα και να ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ».

Το σπίτι τους ήταν το οχυρό τους. Εκεί μέσα όλα επιτρέπονταν, παιχνίδια, διάβασμα, κουβεντούλα με τους γονείς. Γιατί κι αυτοί, σχεδόν όλη μέρα στο σπίτι ήτανε. Πού και πού κάνανε και λίγο γυμναστική, άκουγαν μουσική και χόρευαν. Δεν είχαν ξαναγίνει τέτοια γλέντια. Μαγείρευαν και λιχουδίτσες, περνούσαν τέλεια ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ. Γιατί μέσα στο σπίτι, ήταν στην πραγματικότητα, όλα οσα αγαπούσαν πιο πολύ. Βέβαια, χάσανε τους φίλους τους, τον παππού και τη γιαγιά, τα ξαδέλφια, αυτούς που έμεναν σε άλλα σπίτια. Άκουγαν ωστόσο τις φωνούλες τους στο τηλέφωνο,

τους έβλεπαν λίγο από μακριά, θυμώντουσαν όμορφες στιγμές μαζί τους. Γιατί αυτούς που αγαπάμε, τους κουβαλάμε μέσα στο μυαλό και την καρδιά μας ,ακόμα κι όταν είναι μακριά.

Το πριγκιπόπουλο προσπάθησε, χωρίς αποτέλεσμα, να τρυπώσει στα σπίτια. Στην αρχή με πονηριά «ανοίξτε μου καλά μου κατοικάκια, είμαι ο καλός ο λύκος», αλλά κανείς δεν τρώει κουτόχορτο, την σήμερα ημέρα. Προσπάθησε και με τη βία «θα φυσήξω, θα φυσήξω και το σπιτάκι σας θα γκρεμίσω» αλλά δεν είχε να κάνει ούτε με κατοικάκια, ούτε με γουρουνάκια. Τέρματα παραμύθια. Ήταν αδύνατον να παραβιάσει τα σπίτια των ανθρώπων. Το μόνο που κατάφερε, με τη φόρα που είχε πάρει, ήταν μερικά καρούμπαλα για παράσημο.

Βγήκε πάλι στους δρόμους. ΆΔΕΙΟΙ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ. Γύρναγε από δω, γύρναγε από κει το πριγκιπόπουλο απογοητευμένο. Που και που έβρισκε κανέναν μοναχικό να αρπάξει, αλλά δεν είχε πλάκα. «Πού ήταν τα πάρτι, ο κόσμος, τα μεγάλα μαγαζιά;» Ελάχιστους

έβρισκε πια για σκλάβους να γυαλίζουν την κορώνα του, που άρχισε να θαμπώνει σιγά - σιγά, να ξεκολλάνε τα πετράδια της. Αλλά τι αξία είχε η κορώνα, αν δεν είχε κάποιον να τη θαυμάζει; Αν δεν είχε κόσμο να τον υπακούει και να τον φοβάται; Δεν έφτανε τελικά η κορώνα για να γίνει βασιλιάς.

Έπειτα ήταν και αυτοί με τις στολές, που όλο δυνάμωναν και τον κυνηγούσαν. Γίνονταν ολοένα και περισσότεροι, έβρισκαν καινούρια όπλα, ήταν θέμα χρόνου να τον πιάσουν. ΦΟΒΟΤΑΝ, ΗΤΑΝ ΜΟΝΟΣ, ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ. Έχανε τη δύναμη του σιγά-σιγά. Ήταν γεμάτος καρούμπαλα, αποκαμωμένος από το κυνηγητό. Αυτό που τον ενοχλούσε πιο πολύ, όταν στέκονταν έξω από τα σπίτια, ήταν ότι άκουγε γέλια, χαρούμενες φωνές και μουσικές. Όμορφες μυρωδιές από γλυκίσματα, του έκοβαν τα πόδια. Τελικά αυτοί περνούσαν καλά, σαν να μην τον υπολόγιζαν, σαν να μην είχε γίνει τίποτα. Τι σόι βασιλιάς ήταν; Κανένας δεν νοιαζόταν γι αυτόν.

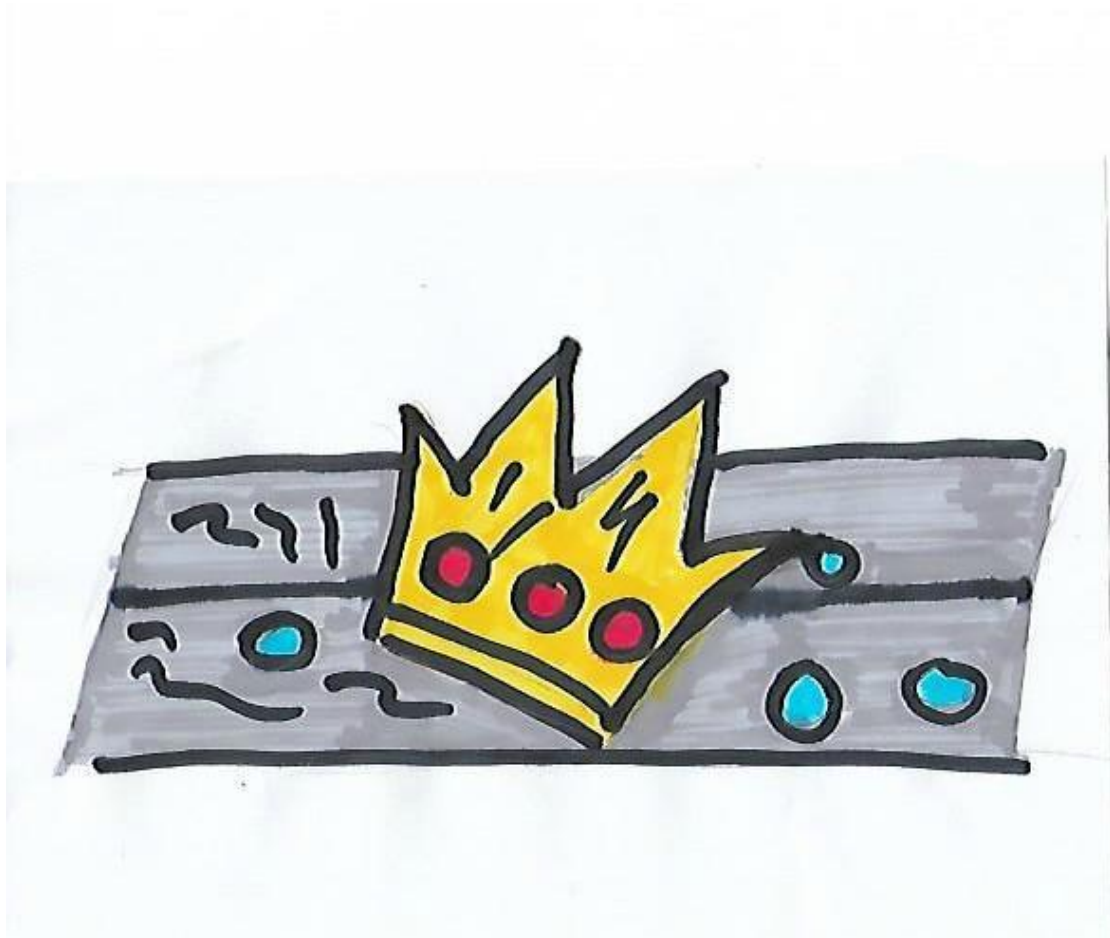
Ήτανε και κάτι ακόμα, που τον διέλυε.... ο ΗΛΙΟΣ. Ο ήλιος είχε αρχίσει και έβγαινε όλο και πιο λαμπερός. Είδε τα πρώτα λουλούδια, που άνθισαν και κατάλαβε..... ερχόταν η άνοιξη και το καλοκαίρι, γεμάτα φως, που τόσο μισούσε.

Φούντωσε ο θυμός μέσα του, έγινε ΚΟΚΚΙΝΟΣ... Ένοιωσε μεγάλη ζήλεια, έγινε ΠΡΑΣΙΝΟΣ... Φοβήθηκε πως ήλθε το τέλος του και έγινε ΚΙΤΡΙΝΟΣ...

Κι εκεί, που άλλαζε όλα τα χρώματα του κόσμου με αστραπιαία ταχύτητα, ακούστηκε ένα ΤΣΑΦ!!!! σαν ηλεκτρική εκκένωση και το πριγκιπόπουλο ΕΓΙΝΕ ΣΚΟΝΗ.

Εξαφανίστηκε με τρόπο μαγικό και το μόνο που έμεινε από αυτό ήταν η κορώνα του, βρώμικη, χωρίς πετράδια, πεσμένη εκεί στην άκρη του δρόμου.

Τα νέα μαθεύτηκαν γρήγορα. Δειλά-δειλά άνοιξαν οι πόρτες κι ένας-ένας βγήκε έξω. Ήταν μια μέρα με ήλιο λαμπερό. Ξεχύθηκαν όλοι στους δρόμους στις πλατείες και στα πάρκα. Πρώτα οι μεγάλοι, μετά τα παιδιά, οι παππούδες, οι γιαγιάδες, οι φίλοι τους. Έτρεξαν με μεγάλη λαχτάρα, έπεσαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. ΕΔΩΣΑΝ ΣΦΙΧΤΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ, ΠΙΑΣΤΗΚΑΝ ΣΕ ΚΥΚΛΟ ΦΤΙΑΧΝΟΝΤΑΣ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΛΥΣΙΔΑ ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΓΕΛΑΝΕ ΚΑΙ ΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ... ΣΑΝ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ, ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κλασσικά παραμύθια, ομαδικά παιχνίδια και καθημερινές πρακτικές του σχολείου επιστρατεύονται για να εξηγήσουν και να λειτουργήσουν ανακουφιστικά σε δύσκολες καταστάσεις. Οι προτεινόμενες δραστηριότητες που ακολουθούν είναι για να κρατήσουν τα παιδιά απασχολημένα, δημιουργικά και μαζί τους όλη την οικογένεια. Μπορούν να εμπλουτισθούν με άλλες - δική σας έμπνευσης - και να έχουν διάρκεια κάποιων ημερών.

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Συζήτησε με τους γονείς τι σου άρεσε σε αυτή την ιστορία και τι όχι.
2. Στο παραμύθι και στις εικόνες του «κρύβονται» γνωστά σου παραμύθια, (χιονάτη, μικρός πρίγκιπας, 7 κατσικάκια, 3 γουρουνάκια, νάνος ρουμπελοτίλοσκιν κ.α) Μπορείς να σκεφτείς μερικά; Αν τα έχεις στη βιβλιοθήκη σου, τα διαβάζεις ξανά.
3. Χρωμάτισε τις εικόνες που σου στέλνω παρακάτω.
4. Ζωγράφισε ό, τι σου αρέσει από την ιστορία.
5. Ζωγράφισε το σπίτι σου και βάλε μέσα τον εαυτό σου και όσους είναι μέσα σε αυτό.
6. Αυτούς που θα ήθελες να έχεις μαζί σου, και σου λείπουν, ζωγράφισέ τους μέσα σε μια μεγάλη καρδιά.
7. Τι θα μπορούσες να κάνεις σπίτι εκτός από παιχνίδι; Θα μπορούσες να μαγειρέψεις κάτι βοηθώντας τη μαμά; π.χ. κουλουράκια ή κέικ; Υπάρχουν πολλές συνταγές στο internet.

...Και κάτι που δεν τρώγεται: Ζύμη αλατιού (Αντί για πλαστελίνη)

2 κούπες αλεύρι γ.ο.χ.

1 κούπα αλάτι

1 κούπα νερό

Φτιάχνουμε σχήματα και τα αφήνουμε να στεγνώσουν μόνα τους.

8. Θα μπορούσες να βάλεις μουσική και να χορέψετε όλοι μαζί. Ακόμα καλύτερα να παίζετε μουσικά αγαματάκια.
9. Οι γονείς σου δεν ξέρουν το παιχνίδι «καλημέρα αρχηγέ». Γίνε εσύ αρχηγός, εξήγησέ τους το και βάλε τους να κάνουν παντομίμα.
10. Μην πετάς τα ρολά από τα χαρτιά υγείας, κόλλησέ τα, βάψε τα, φτιάξε πύργους, κιάλια, ανθρωπάκια, ζώα, ό,τι φανταστείς. Με αυτά, παίζεις ακόμα και κουκλοθέατρο.
11. Μπορείς να μασκαρευτείς και να παίζεις θέατρο, κάποιο παραμύθι ή μια δική σου ιστορία.
12. Επειδή εσύ τελικά είσαι ο βασιλιάς του σπιτιού σου, σχεδίασε σε ένα μεγάλο χαρτί τη δική σου κορώνα, κόψε την, χρωμάτισέ την και στόλισε με ό,τι βρεις.

Μην στενοχωρηθείς αν δεν καταφέρεις κάτι από τις δραστηριότητες αυτές. Δεν είναι υποχρεωτικές εργασίες, είναι απλά για να περάσουμε ευχάριστα. Θα τις κάνουμε αργότερα, όταν με το καλό πάμε στο σχολείο.

ΚΑΛΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ!!! 😊

